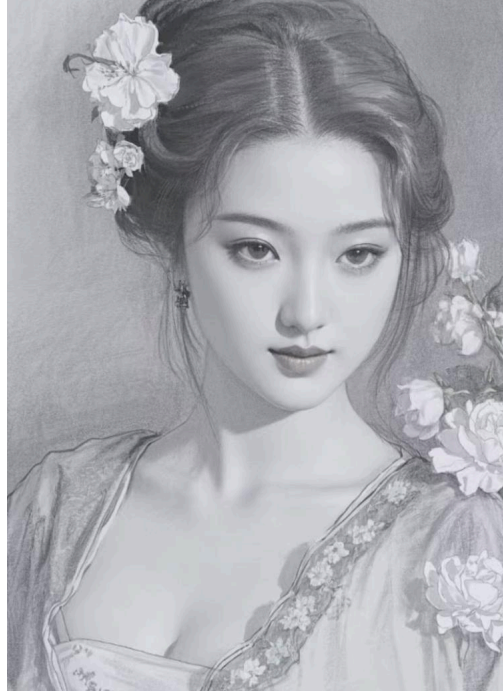

Kabul Ben Gerdanı Siyah Gül

– Mustafa Yılmaz Boz · 20 Kasım 2025

Ben gerdanı siyah gül, kilit yok kafesimde, Yüzü dönük kalsaydın, uyurdum nefesinde. Bir zamanlar eleste, bembeyaz bir kağıttım, Kaderin davetini, ağlayarak dağıttım Gül aldın yanağından, bana bile sormadın, Allah razı olsun da, bir kez geri durmadın Çiçek açmakla meşgul, gözlerimdi muhatap, Artık boşa bekleme, doğmayacak bu mehtap Sen bilmedin oysaki, titremezdim üşürdüm, Adem denen elmanın, Havva'sını düşürdüm Ben deniz değilim ki, bir katrede içtiğin, Geçerken uğradığın, dönüşlerden geçtiğin Keşke şu gözyaşını, gelmeden eneseydin Yada hiç akıtmadan, tutmayı deneseydin Ömründe hiç bu kadar, ağlamazdın belki de Gözlerin dinlenirdi, sevda denen ülkede Asumandan yıldızlar, sağdırsan da üstüme, Bin kere ölsem bile, bunu benden istemelstesen bu sevdayı, kat ve kat sıralarım, Bak seni incitirim çok kötü yaralarım Daha o mutluluğun, sebatna ermedin, Gözlerime baktın da, İstanbul'u görmedin Doğduğumdan bertaraf, bu şehirde sürgünüm Dizlerimi tutmadan, geçmez benim bir günüm Ters düştü ayrılıklar, çırpınışlar sireği Neylersin Melek-ül mevt, Uzun tuttu süreği Bırak sen ellerimi, zaman ömür aşımı, Birkaç çeşit küçük kuş, beklesinler taşıyı Yanağımda ölümün, fermanını kaşırım, Elemlili bir ressamın, fırçasını taşıyım Gülerken belli olur, gamzemdeki tek sızım, İki çocuk anası, elli yaşlı bir kızım Beni sarmak istersen, uzun tut ellerimi, Derin akan bir suya, bırak git küllerimi Kalır mı yanımıza, her iklimden bir bahar, Nasıl geçmiş görürsün, bir mevsimden her bahar Ben gerdanı siyah gül, gül taşıyım boynumda, Bin çocuk avuturum, beşik kadar koynumda, Allah ile konuştum, beni sana vermedi, Merak etme dedi rab, seni kimse görmedi.